

על הגל

פירסומת בגליצ'י?

עם הפעלת לוחיהמיסדרים החדש של התחנה הצבאית, הועלתה שוב שאלת שידורי הפירסומת. במשך שנים רבות סברו בחוגי קצין'הינודראשי בצה"ל, כי גליצ'יה"ל יהיו בבחינת מחוץ לתחום לגבי הפירסומאים, אך באחרונה מסתמנת נטייה להפעיל תשדיריפירסומת גם בתחנה זו. לטענת המצדדים, קיים פירסום אורחי גם בביטאון צה"ל במחנה, ותשדיריפירסומת יכניסו לתחנה כסף רב, שיאפשר לשפר את התוכניות ולהגדיל את ההפקות העצמיות. טענה נוספת: החיילים במילא מאזינים לתשדיריפירסומת המשודרים בי-תחנות האחרות, ומדוע שלגליצ'יה"ל לא יהיה נתח מן העוגה?

עניבר ימים לטלוויזיה

הבמאי **רלף עינבר** שוהה בימים אלה בישראל, לצורך הכנת שלוש תוכניות בידור להדשי הקיץ, עבור הטלוויזיה הישראלית. רלף, המכהן כמנהל מחלקת הבידור בטלוויזיה ההולנדית, יפיק תוכניות בסגנון "אמנים מארחים", כשהאמנים שנבחרו על-ידו לעמוד במרכז תוכניותיו הם הזמרת **ליווי בן**, שלישיית שוקולד ונתנו מסטיק ולהקת הכל עובר חביבי. בקרב האמנים קיימת התעניינות רבה בהפקותיו של עינבר, אשר יצולמו בצבע על-ידי אולפני הרצליה העשויים להימכר לרישתות-טלוויזיה בחו"ל. למרות שכוכבי התוכניות כבר נקבעו, עדיין לא הוחלט סופית מי יהיו האמנים האורחים. אגב, רלף יודע לספר כי בתחרות הארוויזיון האחרונה זכתה ישראל בחמש נקודות הולנדיות רק בזכותו. ההולנדים יודעים שאני ישראלי, ופשוט לא היה נעים להם ממני" אמר רלף. "למרות שהופעתה של אילנית היתה נהדרת, השיר שהיא השמיעה היה גרוע במיוחד".

הרדיו ימשיך בהסינגון הישן

הכרזת הליכוד על "הסינגון החדש" ברשותהשידור עוררו תרעומת בקרב העובדים העיתונאים, שאינם מוכנים להירכז לשום כתתבי סינגון. יושבראש ועד העיתונאים ברדיו, **יצחק אלון**, נפגש בשבוע שעבר עם גורמים בכירים בליכוד והבהיר להם בצורה חדר משמעות, כי כתבי מחלקת החדשות וענייני היום לא יסבלו התערבויות בנוהלי עבודתם ובישקוליהם האובייקטיביים. כל סינגון להתערב ולהכתוב סינגון-עבודה מצד גורמי מים מיפלטתיים, ייתקל בוועד-עובדים נוקשה שלא יחס לקנות עיצומים. עם זאת, הבטיח אלון, הרדיו ימשיך לי-שמור על "הסינגון הישן" ועל האיוון.

תלונה לוועדת האתיקה

תלונה לוועדת-האתיקה נגד רשות-השיר דור תוגש, כנראה, בקרוב, על ידי גליצ'יה"ל. סלעימחלוקת הוא תוכנית גליצ'יה"ל "רבתי העיתונות", המביאה מסיבות עיתונאים בשידור חי. התוכנית שודרה אשתקד בהצלחה, ותימשך גם בתיכונן החדש. לטענת המתלוננים, רשות-השידור גנבה את הרעיון מהם ומתכוונת להתחיל בתוכנית דומה. צעד זה הוא בניגוד לכללי האתיקה והתחרות האלמנטריים.

מישחקי שידוכין

תוכנית-הרדיו הפופולרית מישחקי-לידה, המשודרת בגליצ'יה"ל, ניסתה באחרונה חי-דוש משעשע. עורך התוכנית, **זאב ענר**, אשר שידר מקיבוץ אלומות, הבחין במחסור בבנות המין היפה הקיים במשק ופנה בקריאה דרמאטית לבנות ישראל לבוא ולהשתדל ל-30 הרווקים שבקיבוץ. השבוע קיבל ענר מיכתב-תודה, המבשר לו על שתי אהבות שגולדו בעיקבות תוכניתו, מה שהעלה רעיון לפינת-השידור כיון קבועה בתוכנית שאולי מן הרדיו תבוא הישועה.

ידדוש נוסף בתוכנית הוא המנחה **משה טייבלר**, המגיש את התוכנית ביחד עם ענר במקומו של **שמואל שי**, שיצא לי-אצות-הברית כשליח הסוכנות. אגב, ענר, הממחזה במישחקי-רדיו, ינחה שעשועון נוסף הנקרא דוד ארץ, והפעם בגליצ'יה"ל. יש לציין כי תוכניתו זיכרונות ארץ-ישראל נכנסת לשנת הברי-מיצוה שלה, והיא הוותיקה בתוכנית הרדיו.

ברור שהם גורמים לו "טירדה" לא מועטה בצורה הלא-משכנעת והמבולבלת שבה הם מציגים את דעותיהם, בעיקבות שבה הם מנחיתים עליו דיעות שונות בתכלית מדיעותי-שלו, ואף פלט גם של התקפות אישיות חסרות כל בסיס והעיקר — משע-ממות עדימות. (לפעמים נזמה לי שצריך לערוך השתלמויות למאזיני-רדיו, כשם שעושים זאת לשדרנים.)

ודונביץ' המיסכן נאלץ לשחק את הדי-מישחק. להיות סבלני וסובלני, ותרבותי, ולהסכים לדברים שאינו בדיוק מסכים להם, ולו רק כדי להביא שיחה מייגעת לסיומה המאושר. כך, למשל, הצליח ל-הסכים עם המאזין שמריהו, שאומנם דיעו-יתהם בעניני חינוך דתי שונות, כנראה, אך שניהם מסכימים שהצליחו לנהל שיחה הרבותיה, וזהו בפירוש הישג שאפשר להתברך בו.

או הפלירט עם המאזינה מרים אסטי-רייכר, שחרדה כל-כך לגורלו של הנוער החילוני המידרדר אל הפשע. איך אפשר להסתתג מדבריה, כשהיא מברכת אותו בלבבות כזאת על שובו אל גליצ'יה"ל? לאחר שגה של היעדרות, ומעבירה את הדיון כולו לפסים אישיים: "אז איך הנוער יכול להיות נוער-בטייד? תגיד לי אתה, מר דונביץ'?"

ליכלוך נשי

תוכנית מורשה האחרונה, שעסקה בי-הטרת המישה"ה — היתה מאד אינטלי-גנטית.

היו שם שתי נשים פסיכולוגיות, ועיתו-נאית אינטליגנטית אחת, וגברת דתית שהעבירה את נושא המיקיאות למישור טנולוגי מעשי (איך טובלים ולא טובעים; למה הניקיון אינו חשוב). היה שם אפילו רופא-נשים, שתדרך לספק אסמכתה מדי-עית לחוקי טומאה וטוהרה, ובעל-כורחו נופץ באיום המוכר של סרטן-צוואר-הרחם. היה שם גם המנחה, הפרופסור בן-שלמה, שניצח על הקונצרט האינטלקטואלי הזה, אלא שה"פטנט" היה שוקף מדי. דווקא בגלל התייחסותם, היה ברור שמשמתישים בו כבאמצעי דמאגוגי, ללמד תורה לשאינם יודעי סוד. התייחסותם היה כאן הלבוש שבו ניסו "למכור" דברים שבדרך-כלל אינם עוברים לסוחר: אמנה, ערכים, מיצוות, ההסברים והמסבירים היו ברובם חילוני-ניים, וגם שיטות ההתבטאות היו כאלה. ספק אם מאזינים (ות) דתיים נוקקים, או אף מקבלים באהדה, הסברים מסוג זה, אשר לאשה החילונית — האם שיכנע אותה עקרון ה"מים הנקיים", המתאר את דם-הנידה ככמשהו שיש להיטהר ממנו בחומרה שכזו? מסקנה אופראטיבית מן התוכנית: כל אשה היא מלוכלכת במשך לפחות מחצית החודש, ושום מיקלחת לא תעזור.

אבל הן מצליחות בכל-זאת להיראות בסדר גמור, איכשהו, למרות הליכלוך.

כל הכבוד

כל הכבוד לירון לונדון ולמערכת עני-כותרת. המחקר הקטן שערכו בנושא "קארל פון אוסקי" ראוי לציון מיוחד. האישיות הג'ל, השנואה כל-כך על צבי שילוח, שכתב מאמר-שיטנה בדיעות אחר-ונות בגנות מה שכינת ה"מאפייה השמא-לנית" באמצעי-התקשורת ("מי כאן קומי-סר") נתגלתה, על-ידי הטלוויזיה, במלוא "קלונה". שנואני-פשו של שילוח הוא לוחם אנטי-נאצי ידוע, חתן פרס נובל לשלום, שמת במחנה-ריכוז גרמני.

לונדון אף סיים בשיגור מיבוק יידותי לשילוח בוו לשון: "אמור לי מי אויבך — ואומר לך מי אתה". מדור קיטעייהעיתונות של עלי כותרת מוכיה עצמו שוב ושוב כאחד המדורים המעניינים והחשובים בטלוויזיה, הוא אף מצליח להישאר מאוזן בדר-כלל, ואינו חוסך שיבטו גם מעל-המישומר. בארץ שבה מעטים העיתונים הלא-מגמתיים, מתגלה מדור זה כחינוי ממש.

בחלק גדול מן המיקרים אשם האורח הערבי, ולא הרשות. זה, על כל פנים, הרושם שנוצר במישדר.

כך, למשל, ניתוק השמל בביתו של אורח ערבי אינו מענינה על חברת-החשמל, כי תמיד קיים סיכוי שהסתכסך עם אחיו שמעבר לכביש, והלה ניתק לו את הזרם. וזה הרי קורה רק אצל ערבים. ילד סולק מכיתה י"ב משום שלאביו אין כסף לשלם את שכר-הלימוד. הפטור שקיבל עד כה, בוטל לפתע. האשם — האב, שלא הצליח להסביר את הבעיה בצורה רהוטה ומובנת לסמנכ"ל משרד-החינוך-והתרבות. הסמנכ"ל, דויד רחמן, יהודי אשכנזי, דווקא מיטיב להבין את כתב-הטלוויזיה (הערבי) היושב מולו ומנוענע, משוממה, בראשו לאות "הן" על כל מישפט היוצא מפיו של הסמנכ"ל הסבלני.

כל קטע במישדר מסתיים בפירסומת עצמית ובטפיהה על השכם: האזרונים הנהנים מודים ברוח-בלב מירחי טיפוסים על העזרה הנפלאה שקיבלו.

הכל בא על פיתרון בשלום. ומה הבעיה — כשפשוט אין בעיות?

באותו ערב, החל דניאל פאר את תוכנית כ"בוסק שלו בבעיות הכרוכות בהזמנת גו.

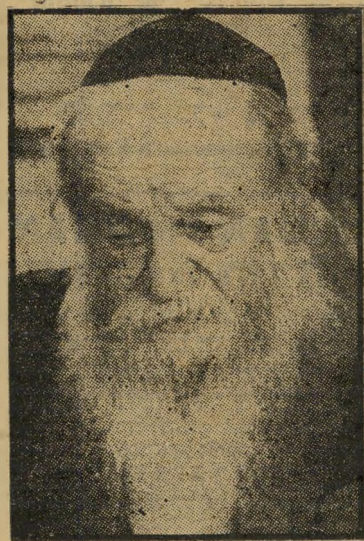
האומנם אורחים ערבים מעולם אינם מזמינים גו?

התאהבתי ברב צבי

יהודה קוק

משום שהוא באמת איש אמת וצדק — כדבריו, משום שיש לו אומץ, משום שהוא פוטוגני להפליא ויש לו חינוך ציני מקסיים.

הרב צבי יהודה קוק

עסקנות מול חוכמה

משום שהוא יודע להבחין בין לשוירים לעסקנות, וגם אומר זאת, משום שגרים לי להאמין שטובת עם ישראל באמת חשובה לו יותר מזבולון המר, ומשום שלמרות כל זאת, אינני מסכימה כימעט עם אף אחת מדיעותיו.

מאזכרים רדיופוני

צריך, כנראה, להיות מאזוכיסט אמיתי כדי להיות נתן דונביץ'. יושב לו אדם באולפן גליצ'יה"ל, חשוף למתקפה טלפוני-נית בלתי-פוסקת ומשוחח, במשך שעות ארוכות (בוא נדבר — יום ד', 00-00-22.05), עם מאזינים המצליפים בו ללא-רחם, מילא, אילו לפחות היו מצליחים לעניין אותו, להגיע לכלל דיון חריף אך עקרוני, אלא שרמתם של מרבית המטלי-פנים פשוט אינה מצליחה להפעיל את הפוטנציאל של מר דונביץ'. לעומת זאת,

הנוקשות של הדלת

הפתוחה

מדוע בעצם נכשל המו"מ הקואליציוני בין הליכוד לד"ש? תוכנית מוקד של יום השלישי בשבוע שעבר הציגה הסבר חי ומומחז לשאלה זו. היא בנתה, שלא בי-כוונה, מידגם של "משאומתן ישיר בלי תנאים מוקדמים" — לפי סיגנון הליכוד. לח"כ יגאל הורוביץ מן הליכוד (איש רפ"י לשעבר) ולח"כ שמואל תמיר מד"ש (איש תרות לשעבר), היו כל הנתונים להידברות: עבר משותף, מיסגרת לתי-מחייבת (יחסית למיסגרת הדיונים בבית-ו'בוטנסקי) ומנחה סבלני להפליא. הם לא הצליחו להגיע אפילו ל"קונצנווס" בדבר סיבות כישלונו של המשאומתן בין שתי המפלגות.

שיחתם היתה דו-שיחה של הרשים. קור-מדיה — אבל עזובה.

ככל שח"כ תמיר דיבר בפשטות ובחדות גוברים והולכים — כן נסתמנה אצל ח"כ הורוביץ מין גישה "ליברלית" פתוחה, שהעדיפה למעשה על אטימות מחלטה לדיברי יריבו בדיון זה. תמיר הסביר את עמדת ד"ש בנושאי חוק וביטחון — והורוביץ שב וטען שאינו מבין מה אכן הבעיה. תמיר טען נגד נוקשותו של בגין במהלך הדיונים — והורוביץ לא שמע כלל.

המנחה, יעקב אחימאיר, הציג שאלות ברורות, אך הורוביץ לא הבין גם אותן. במיוחד לא הצליח להבין את השאלה שמרבית התוכנית היוותה ניסיון של אחי-מאיר לקבל עליה תשובה: "מהו התפקיד שמילא ח"כ בגין במשאומתן?"

הורוביץ בפירוש לא נתנה לענות על כך, לא במישור ולא בעקיפין. תחת זאת הוא חזר — בניסוחים מגוונים — על ההצהרה, שמצילו אפשר תמיד לחדש את הדיונים. תמיר האזין לו בשקט, כשהחיוך האירוני שעל פניו מתרחב והולך עד שהתפרץ בתשובה מילולית ברורה: הי-ליכוד לא היה מוכן לשום פשרה בנושאי חוק וביטחון, אף לא לפשרה ביחס למלה "פשרה". המילה הזאת כלל אינה מופיעה במילון של הליכוד, ואיך אפשר לקיים משאומתן כשמדברים בשתי שפות שור-נות?

בטלוויזיה אומנם היה להם "מתרגם". אחימאיר עשה כמיטב יכולתו כדי להביא את השניים לידי דו-שיחה — אך לשווא. נראה שסיסמת הליכוד היתה בדיוק אותה הנוסחה שבה השתמש הורוביץ בדיון הטלוויזיוני: רק שיבואו, נדבר, הדלת פתוחה למשאומתן בכל עת. הדיון בי-טלוויזיה גם הוכיח מדוע הסיסמה הזאת אינה עובדת.

מעבר ל"דלת הפתוחה" של הליכוד ניצבת עמדתו הנוקשה של בגין, שתוארה על-ידי תמיר כך: "הנה הנייר, מזה לא ישונה כהואיזה!"

הדלת הפתוחה הזאת אינה מומירה אף סדק צר לעבור בו.

משאומתן — כן, לדבר — תמיד ועם כל אחד, אבל שידעו מראש: הליכוד מקשיב, והליכוד מכתוב. כך במצודת זאב, וכך בטלוויזיה.

ולואי שהערבים לא ילמדו את הלקח.

פיתרון לבעיה

הערבית

מסתבר שלאורח ערבי בישראל בעיות אורחיות שונות בתכלית מאלה של האורח היהודי. משום כך, כנראה, לא עוסקת בהן הטלוויזיה בתוכניות המוקדשות לבעיות אורחיות של יהודים, אלא מקדישה מישדר מיוחד לבעיות אורחיות של ערבים: בין האורח לרשות (יום ה', 19.00) בהגשת זוהר בהלול, עם תירגום עיברי בגוף הסרט לנאמר בערבית — בלי תרגום ערבי לנאמר בעברית.

התוכנית קורנת זרות ומזרות. הבעיות באמת נשמעות שונות, גם הי-תשובות שונות ומקוריות. והעיקר: תמיד נמצא פיתרון, אולי הסיבה לכך היא, כי